

Sample

Sample

Qui Đăng

Lại Thị Mơ

Thiệt tình tui chẳng muốn nhắc lại các món hàng hiệu "Qui đăng", vì tên này cổ lỗ sĩ lắm rồi. Khổ nỗi dạo này nghe bà con (nhiều nước) la chối lói không chịu chích vaccine made in China, nên tui đành bỏn củ soạn lại cho hợp tình hợp cảnh.

Hồi nào giờ ở bên Mỹ, dân chúng toàn xài đồ made in USA, còn không cũng made in Japan. Đồ xài tới cũ rích vẫn chạy bon bon ngon lành. Cỡ chừng 20 năm nay bỗng dưng có quá chừng tiệm "dollar tree" mọc lên khắp nơi. Món gì trong tiệm đó cũng bán giá như nhau: 1 đô-la, bởi vậy mới gọi là dollar tree. Có thể nói, hầu như mọi thứ bán ở tiệm 1 đồng đều do các chú Chệt làm, tiện cho ai ít tiền cũng có thể mua được. Mua paper towels, napkin, toilet tissue ở siêu thị phải có hơn 1 đồng, vì họ bán bịch to, chứ đâu có bán 1 cuộn. "Ăn cắp gắp bà già" là tui, "tay hòm chìa khóa" cho mẹ từ khi 13 tuổi, tui chỉ vô dollar tree mua vài cái lật vặt, chứ thiệt ra rất tội nghiệp cho người nghèo, bị thiệt thòi. Mua ở Costco hay siêu thị phải có 10 đồng, nhưng được 1 ổ cuộn giấy chùi tay, mỗi cuộn có 75 tờ xài được vài tuần. Còn 1 đồng mua giấy chùi tay ở dollar tree chỉ có 1 cuộn 50 tờ, xài được 2 hôm. Quần áo cũng vậy, vài bữa bèo nhèo, xỏ lông, đứt chỉ...

Nhớ hồi mới qua Mỹ, chưa có tiền nên toàn mua sneakers rẻ tiền, vì vậy tôi đã trầm trồ hít hà khi thấy người quen mang giày cả trăm đồng, hiệu xịn:

- Chà sang dữ héng, xài hàng hiệu.

Hổng phải sang, mà vì phải đứng cả ngày, nên không thể mang giày rẻ tiền. Thì ra tiền nào của nấy. Câu trả lời của một cô thợ, phải đứng (chạy máy), đi lại 12 tiếng một ngày (góp lại đường đi vận dậm đường), đã làm tôi tỉnh ngộ. Cũng vậy, có lần tôi đã hí hửng khoe với một cô bạn (Mỹ) khi shopping ở các outlet: rẻ quá, rẻ quá, toàn nhãn hàng hiệu (nhớ là chỉ có cái tên). Cô bạn không hào hứng chú ý tới kiểu cọ, chỉ cau mày hỏi: quần áo đó may bằng vật liệu gì (what material they made?). Thì ra vậy, những quần áo bán tràn ngập khắp nơi made in China, hồi xưa gọi là "hàng mã".

Cô bạn học chung có cửa tiệm bán vải xuất nhập cảng ở Sài Gòn trước 75, đã chỉ cho tôi biết cách chọn vải, ngay cả người mù cũng biết thứ xấu thứ tốt, chỉ cần sờ vào mặt vải sẽ biết lựa tư tầm, hay lựa giả. Mịn màng trơn láng, mát rượi là tiêu chuẩn các loại vải đắt tiền. Hàng đắt tiền từ chất vải may, cho tới kiểu cọ, cũng như đường kim mũi chỉ, nhìn vào thấy ngay. Hàng "thứ phẩm" là những hàng tốt, nhưng bị lỗi chút đỉnh nên bỏ vô outlet. Đánh vào tâm lý khách hàng, chỉ mua khi giá sale, lại còn muốn nhãn hiệu. Vậy tăng giá lên gấp đôi, rồi giảm 1 nửa, thế là vẫn như cũ, muốn nhãn nào dán nhãn đó. Người mua thua kẻ bán mà.

Hễ có cung thì có cầu, outlet lại nhan nhản khắp nơi, hầu như tiểu bang nào cũng có. Không phải hàng loại ra khi bị lỗi, mà họ (chủ ý) làm ra các thứ để bán ở outlet. Người tiêu dùng ở Mỹ 20 năm trở lại đây, muốn kiếm sản phẩm made in USA rất khó. Đâu phải ai cũng ham rẻ, nhưng hàng made in China như thác lũ tràn ngập thị trường. Loại hàng này thời gian dùng rất ngắn, vài hôm, vài tuần, hoặc chưa dùng đã hư. Hư thì quăng đi, chứ giữ làm gì. Gọi tên Qui Đăng (quảng đi) là đúng rồi.

Hàng Qui Đăng giống như những đứa trẻ hen suyễn, còi cọc, sống ẻo lợt như cái máy chạy cà rịch cà tang, rồi chết ngổm. Thật bực mình, mọi người chán, tẩy chay cũng không kiếm ra hàng khác, không có bán, làm sao có. Coi như mọi người bị "móc túi", y như cách dollar tree bóc lột người mua.

Dollar tree đã tạo công ăn việc làm cho dân Trung Quốc, và gây nạn thất nghiệp cho người dân nghèo rất nhiều nước. 10 năm trước, tôi trở về VN sau 20 năm định cư ở Mỹ. Tôi đã chứng kiến khi họ hàng và bạn bè đều từ chối nhận vải do tôi mang về, vì bây giờ toàn hàng may sẵn nhập từ TQ, giá rẻ mạt. Họ không nhận vải vì tìm không ra thợ may ở nhà. Hãng xưởng mọc lên khắp nơi, mọi sinh hoạt rất sầm uất. Có ai ngờ toàn may thuê cho nước ngoài. Khi khắp nơi tẩy chay hàng TQ, lại mang qua VN dán nhãn made in VN.

Made in China tràn ngập khắp nơi, từ đồ tiêu dùng cho đến thực phẩm. Khi đi chợ hãy cầm món đồ nào tự động mọi người đều lật phía sau xem làm ở đâu, rồi mới coi tiếp. Đau khổ nhất là mấy ông thợ, lúc trước xài đồ tốt "right tools right jobs". Giờ phải xài đồ made in China tốn nhiều công sức, mà công việc không trôi chảy.

Các bà nội trợ cũng tẩy chay các loại thực phẩm của Tàu. Có chợ Tàu, ngày khai trương cho ném thử thức ăn làm sẵn. Cô bán hàng luôn miệng trấn an mọi người: sản xuất ở Mỹ. Chợ Tàu mà không bán hàng

Tàu, tin không tùy quý vị?

Trong lúc sự ngán ngẩm đang âm ỉ trong lòng mọi người, thì con virus Vũ Hán xuất hiện. Kẻ bệnh gọi là Covid 19, người ghét gọi là cúm Vũ Hán, không phải do kỳ thị, mà cho dễ nhớ. Vì trước kia cũng có cúm Tây ban Nha, đâu có ai gào là kỳ thị đâu. Chẳng qua Tàu phò "nhật", và đám a tòng cũng bệnh vục hòa theo. Con virus Vũ Hán này ác ôn quá, ác nhất trong lịch sử nhân loại. Dù bệnh tật hay chiến tranh từ cổ chí kim, chưa bao giờ người ta chết hàng loạt, toàn cầu nhiều đến như thế. Ngay cả 2 quả bom nguyên tử thả xuống xứ Nhật cũng giới hạn khu vực bị ảnh hưởng, hay số lượng con người, của cải bị hủy diệt.

Tác hại của con vi khuẩn Vũ Hán không biết khi nào thì ngưng, khi các khoa học gia vừa tìm ra thuốc và cách điều trị con 19, thì nó lại thay hình đổi dạng, gây kinh hoàng cho cả thế giới. Truyện "con quỷ trăm đầu", chém đầu này mọc ra đầu khác, ngày xưa tưởng là giả tưởng, nhưng nay đã thành sự thật.

Người ta quá chán đồ made in China, gọi là quặng đi, mà bây giờ Trung Quốc có hảo tâm giúp vaccine chủng ngừa, chỗ nào cũng xua tay "xa ra, xa ra", người ta chỉ tin vaccine made in USA. Bởi vì từ khi dân Mỹ được tiêm vaccine, mọi sinh hoạt gần như trở lại bình thường. Dân chúng ồ ạt du lịch (trong nước), tỷ lệ nhiễm bệnh rất thấp, như vậy vaccine ngừa rất hiệu quả, đáng tin cậy.

Trong khi đó có vài nước dân chúng đã được chủng ngừa vaccine của Trung Quốc (50%), tỷ lệ nhiễm bệnh vẫn tăng ào ào. Bởi vậy khi nghe mấy anh Chệt sẵn sàng "cho không biếu không", nhà cầm quyền lẫn dân chúng nhiều nước hoảng hồn la lên: xa ra xa ra.

Chẳng thà tốn tiền mua thuốc của Mỹ, còn hơn tiền mất tật mang.

Sản phẩm made in USA không bao giờ lừa dối khách hàng.

Từ lâu mấy anh Chệt vẫn cho rằng: phi thương bất phú. Không buôn bán thì khó giàu. Mà muốn giàu thì "vi phú bất nhân". Muốn giàu phải gian xảo! Đâu phải ai giàu cũng đều gian manh. Đi ăn cắp chất xám của người khác. Tại sao du học sinh làm gián điệp có quốc tịch Trung Quốc, chứ không phải nước khác. Từ ngày xưa thời VNCH đã có câu "hàng Hồng Kông bên hông Chợ Lớn". Còn bây giờ hễ Mỹ nặn óc làm ra sản phẩm nào, là chỉ nửa ngày sau các Chú đã có ngay hàng giả, nhái y như hàng thật.

"Không có lừa sao có khới", không phải tự nhiên mà có tên Qui Đăng, không phải khi không mà ai cũng hoảng hồn la lên: xa ra xa ra!

Lại Thị Mơ